

Εντός της Εκκλησίας αναγνωρίζουμε τον Χριστό μέσα στο πρόσωπο του άλλου (Δημήτρης Ιωάννου, Φιλόλογος - Συγγραφέας)

/ [Πεμπτουσία](#)

Η ανάγκη για βοήθεια πηγάζει από τον άλλον ως γνήσια «φωνή», ως υπαρξιακή έκκληση, και πρέπει να μάθουμε να ακούμε το μυστικό κέλευσμα του άλλου, γιατί αλλιώς, αν κάνουμε εμείς το έργο που πρέπει εκείνος να κάνει (για να ωριμάσει και να ενηλικιωθεί), είτε τον πνίγουμε, είτε δεν τον αφήνουμε να προοδεύσει, να διδαχτεί πιθανόν από τα λάθη του. Δεν μιλάμε εδώ για κάποιες εξαιρετικές περιπτώσεις (όταν πχ ο νους του άλλου «δεν λειτουργεί», οπότε και θα πρέπει να μεταχειριστεί κανείς μια δικαιολογημένη «βία», προκειμένου να σώσει τον αδελφό από έναν μεγάλο κίνδυνο κλπ).

Με όλα αυτά γίνεται φανερό ότι ανακαλύπτουμε τον Κύριο «στον ευλογημένο τόπο του Μοναστηριού, όπου ο Χριστός είναι παρών παντού και τον συναντάμε στο πρόσωπο του καθενός». Η ευχαριστιακή κοινότητα, η Εκκλησία, με την εσχατολογική της διάσταση, αποτελεί τον τόπο στον οποίο αναγνωρίζουμε τον Χριστό μέσα στο πρόσωπο του άλλου (το ίδιο μπορεί να ειπωθεί όμως και για την ενορία). Για τούτο και η Μονή, η εκκλησία, ως ο χώρος της πλήρους παρουσίας του Θεανθρώπου, γίνεται το ορμητήριο αγιασμού κάθε τόπου, κάθε περιοχής, ολόκληρου του κόσμου, που ακόμη μπορεί να κείται μέσα στο σκοτάδι, να μην έχει

καν «όνομα».

Μοναχισμός σημαίνει διαρκής συνύπαρξη με τους αγίους, πράγμα που δυστυχώς μας δοκιμάζει, γιατί δεν αντέχεται πάντα η ζωή δίπλα σε έναν αληθινό φορέα της χάρης («δεν είναι πάντα εύκολη η ζωή με τους Αγίους», έλεγε ο πατήρ Σωφρόνιος). «Αυτό το μεγάλο προνόμιο που έχουμε (=να ζούμε στη Μόνη) πρέπει να μας ωθεί να βιώνουμε με ζήλο τη δόξα της συνυπάρξεώς μας με τον Χριστό, τους αγίους, τους αγγέλους, και να μην ξεπέφτουμε σ' έναν κοσμικό τρόπο ζωής – όπως συμβαίνει συνήθως. Πρέπει να επωμιστούμε... το καθημερινό μας μαρτύριο». Με άλλα λόγια, όταν συγκατοικούμε με τους αγίους, γεννιέται μέσα μας το τρομερό συναίσθημα του φόβου, ότι μπορεί να εκπέσουμε από τη μακαριότητα της κοινωνίας μαζί τους, οπότε και η επαγρύπνηση να μην καταντήσει κανείς έρμαιο της «κοσμικότητας» πρέπει να είναι διαρκής και έντονη.

Στις ενορίες αυτό ίσως παίρνει τη μορφή της αναγκαιότητας να γίνεται ο πιστός «μάρτυρας», με την απλή παρουσία του, της ευαγγελικής αλήθειας. Άλλωστε, ο χριστιανός υπάρχει «εις έπαινον δόξης της χάριτος» (Εφ. α 6) του Θεού, και μάλιστα οι χριστιανοί οφείλουν πρωτίστως να «γίνονται ο ένας δούλος στον άλλο διά της ανιδιοτελούς αγάπης» (Γαλ. ε, 13). Αυτή η «δουλεία» του ενός στον άλλον, που συνιστά βέβαια και την μέγιστη ελευθερία, εφόσον ο άλλος είμαστε εμείς, είναι που κάνει τον π. Αιμιλιανό να θεωρεί ότι τελικά οφείλουμε να δίνουμε στον

άλλον «χώρο», όχι απλά βοήθεια. «Μόνο αν υποτάσσουμε τον εαυτό μας, γίνεται το διακόνημα αποστολική διακονία. Έτσι, η σχέση με τους άλλους στην άσκηση του διακονήματος είναι σχέση υποταγής, επιθυμία να δώσουμε χώρο στο άλλον...».

Το να δίνει κανείς «χώρο» στον αδελφό του είναι από ψυχοδυναμική άποψη ό,τι καλύτερο μπορεί να κάνει πχ ένας γονιός για το παιδί του, ένας δάσκαλος για το μαθητή του, μάλλον και ένας πνευματικός πατέρας για το τέκνο του. Θα πρέπει να εννοήσουμε ότι, όπως άλλωστε θα πει παρακάτω ο ίδιος ο πατήρ, δεν μπορεί ο Γέροντας να στερήσει από τον υποτακτικό την ελευθερία του, να τον υποκαταστήσει στον πνευματικό αγώνα που πρέπει εκείνος να κάνει. Είναι το ίδιο με αυτό που έκανε ο Πατέρας της παραβολής του Ασώτου: μόλις του είπε ο γιος του «δώσε μου την περιουσία», δεν τον εμπόδισε από φόβο μην αμαρτήσει, αλλά του έδωσε το μερίδιό του, γιατί έπρεπε να πάθει και να μάθει. «Και διείλεν αυτοίς τον βίον». Γι' αυτό άλλωστε και ο πνευματικός ονομάζεται «πατέρας».

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)